

stede netop der, men som ganske vist alligevel vil blive idetmindste ikke befordret ved den Lov, her er Tale om. Jeg maa tilstaae, at jeg ikke havde ventet, isærdeleshed efter de Spørgsmaal, jeg underhaanden gjorde endnu idag til en mere indviet Autoritet, at den høitærede Minister havde draget tilfjelds mod Udvalgets Indstilling med alle de Overraskelser, han gientog og atter gientog — jeg troer, at, læser han selv sit Foredrag opmærksomt igiennem, kunde det nok være, at han kunde finde, at der mere end een Gang kunde være Leilighed til at føle sig overrasket ved de Ytringer, der ere fremkomne fra ham selv idag — men jeg havde ventet, at han havde taget det Moment, jeg først har nævnt, Fremkomsten i det andet Thing af en Lov, der kan være af den meest afgjørende Betydning for disse Forhold, i Betragtning; at han havde søgt at klare det — jeg tvivler ikke om, at det staaer klart for ham selv — tillige for os. Thi jeg maa tilstaae, at, kan man undvære Love, saa er det dog aabenbart Noget, man helst gjør, allermeest naar de ere af den tvivlsomme Bessaffenhed som den nærværende. Jeg vil ligesom gientage, at jeg føler mig i en meget vanskelig Stilling med Hensyn til den foreliggende Lov. Den er efter min Overbeviisning — og jeg troer, at de Indrømmelser, som vi have hørt af den høitærede Justitsminister i hans Foredrag idag, indeholde Bevistet derfor — af en saadan Bessaffenhed, at man ganske vist med den allerførste Føie kan have meget store Betænkkeligheder ved væsentlige Dele af den. Paa den anden Side er det ikke usandsynligt, at der kan være Dele — skjøndt jeg maa tilstaae, jeg troer ikke enten store eller mange — af det omhandlede Terrain, for hvilke der er en ganske særdeles Trang for dens uopholdelige Fremkomst. Jeg har imidlertid troet og troer endnu, at det vil være den retfærdigste og bedste Stilling at indtage, at vi ikke komme med den Reform, hvis Grundlag fra Ministeriets Standpunkt er Incorporation, medens Udværdens Forhold her omkring os taler for, at denne Incorporation og altsaa Reformens Grundlag er forfærdelig fjernt endnu. Jeg skal ikke med et eneste Ord opho. de mig ved en mærkelig haardt udtalt Dadel over Formen og

Affattelsen af Fleertallets Indstilling, hvortil jeg har deeltaget. Enhver affatter sine Forslag saa godt han kan, og mere troer jeg ikke Thinget kan forlange. Denne Tale om „logif og ikke logif“ troer jeg slet ikke har været paa sin Plads. Jeg troer, at det er en god og naturlig Orden og Sammenhæng i det Resultat, hvortil Udvalget er kommet, om det end maaskee kan antages, at det kunde have været vidtløftigere fremstillet i sine Motiver.

Bjerring: Det vil jo let sees, at jeg i denne Sag egentlig indtager et andet Standpunkt end Udvalget, og jeg har derfor heller ikke taget Deel i den Discussion, der nu finder Sted mellem Udvalget og dem, der have angrebet Udvalgets Betænkning. Det er i en vis Henseende til overordentlig stor Gavn for Sagen, at vi, siden den ærede Minister havde Ordet, fra flere Sider have hørt Udtalelser om den. For mit personlige Vedkommende er det mindre heldigt, at jeg ikke har faaet Ordet strax efter den ærede Viceformand (Behmann), da det Lidet, jeg har at tilføie, kun angaaer nogle temmelig personlige og private Ytringer af ham. Jeg vil meget nødtig have Død for at have Mangel paa Skjønhedsfands, som den ærede Viceformand antydede; jeg troer, jeg har en nogenlunde levende Skjønhedsfands; men at en Bygningscommission, et Sogneforstanderskab o. s. v. skulde kunne tage min Gienstand fra mig, som jeg havde indrettet efter min Skjønhedsfands, for at faae den indrettet efter dets Skjønhedsfands — og jeg har ikke endnu kunnet spore nogen levende Skjønhedsfands hos Sogneforstanderskabet — deri kan jeg ikke finde mig. Det var netop ved min Skjønhedsfands med Hensyn til den Deel af Distriktet, som interesserede mig, at jeg sandt og finder, at der her er stillet for strenge Fordringer. Det Svar, den ærede Viceformand gav mig med Hensyn til min Indvending om Landbohøiskolen og Beboerne ved Bylovsvæien, undrer mig; han maa ikke have læst § 12; jeg vil ikke tale om Expropriationerne — der er talt saa Meget derom, at jeg ikke skal sige Mere — men efter § 12 skal der indfattes en Bygningsinspecteur, som skal lønnes af Communen, og jeg sees nu ikke, hvorfor Folk skulle betale for